

[Waldorff.]

de ting, som muliggør en udvidelse af sprækkerne, og som altså modvirker benyttelsen af kunst som sminke. Det betyder konkret, at vi må støtte en hel del af de betragtninger, som kulturministeren er kommet med i redegørelsen. Det betyder også, at på trods af, at redegørelsen gennemgående er temmelig fantasiløs – og derved svarer den jo altså også godt til de nuværende tilstande – er der her fastholdt nogle principper for den statslige støtteaktivitet i forhold til kunsten, som vi mener det er vigtigt at holde fast ved, og hvor vi selvfølgelig vil støtte socialdemokratiet og kulturministeren.

Det væsentligste i redegørelsen er modstanden imod en politisk styring af kunststøtten. Det er det område, de borgerlige har sat ind på, ligesom de selvfølgelig har gjort det på en lang række områder, ikke kun i forhold til kunstfondet. Jeg synes, det er meget glædeligt, at socialdemokratiet ikke har ladet sig presse i redegørelsen her. Men der kan godt være grund til at gøre opmærksom på, at man i praksis alligevel har ladet sig presse.

Her vil jeg nævne Poul Dam-sagen, ikke fordi det er særlig interessant at diskutere Poul Dams person, men fordi der ligger nogle perspektiver i denne sag, som det er vigtigt at diskutere. I udpegelsen af politiske personer eller det, som kan forstås som politiske personer, ligger også muligheden for at skabe et præcedens. Jeg er ikke særlig tryk ved den dag, hvor kulturministeren f. eks. hedder Poulsgaard eller muligvis endnu værre: Erhard Jakobsen, som oven i købet hverken har fantasi eller humor. Jeg mener, det er meget vigtigt allerede i dag at forudsige, hvilke konsekvenser der kan komme af en politisk styring af den støtte, som bliver givet til forskellige ting.

Af andre ting, hvor man ligesom har kunnet mærke socialdemokratiet har ladet sig presse, kan f. eks. nævnes de faste statsydelse, som pludselig ikke længere blev tildelt for godt 4 år siden, var det vist, under henvisning til at loven om Statens Kunstfond skulle revideres, og her må man spørge, om den fremgangsmåde ligesom at bremse praktiseringen af en lov under påskud af, at den skal revideres, er noget, man generelt har tænkt sig at benytte sig af, for så kunne man f. eks. i forhold til miljøloven godt tænke sig et par steder, hvor det kunne være til befolkningens fordel, at man så at sige pillede lidt ved den praksis, som er fore-

skrevet i loven. Men det, som vi her holder fast i, er, at ministeren i princippet fastholder fondets uafhængighed, og det er udmærket.

Der er nogle andre ting, som er problematiske. Der er en selvmodsigelse i redegørelsen, hvor ministeren på den ene side – det er sp. 3712 – fremhæver, at det er et mål, at det offentlige gør mere brug af kunstnerne og sikrer dem en rimelig betaling for deres arbejde. På den anden side siger ministeren, sp. 3721, at man kan betragte disse ydelser fra kunstfondet som statens vederlag for brugen af kunstneres værker og for den samfundsværdi, som disse værker repræsenterer. Det sidste opfatter jeg som en antydning af en statslig kunstpolitik, som sætter et skel imellem de kunstnere, som får støtte, og dem, som ikke gør det, og det vil naturligt forringe vilkårene for dem, som så ikke gør det. Det er ikke det rene mundsvejr at trække sådan nogle ting frem. Det har jo netop vist sig, da vi behandlede ophavsretsloven, at her vil man forhindre kunstnere og andre ophavsmænd i at få en rimelig betaling aktuelt for deres udsendelser til undervisningsbrug. Der er altså et område, hvor man så at sige følger de antydninger, der ligger i redegørelsen, om, at man ligesom kan give lidt subsidier, og så kan man i øvrigt bruge det som et argument for at skære ned på de rimelige vederlag, som ellers skulle gives for det arbejde, der laves.

Der er andre ting, man kan tage op i redegørelsen. Jeg vil godt pege på den helt fantastiske forringelse, som kunststøtten er blevet udsat for bare inden for de 3-årige arbejdslegater. Her uddeler man i dag inden for hvert område 3 og 2 på tonekunstområdet, hvor man tidligere uddelte 10 inden for hvert område og 5 på tonekunstområdet.

Man kan også nævne, at redegørelsen tager klart afstand fra, at kunsten skal være underlagt markedsmekanismen. Det er vi enige i, men på den anden side er der nogle meget ukonkrete og vage ideer om formidlingen, som jeg i hvert tilfælde mener godt kan udarte til en slags markedsføring af borgerlig kunst. Det er klart, at det ikke står der præcist, men jeg mener, at netop den vaghed, der er omkring formuleringerne om kunstformidling, åbner op for noget sådant.

Jeg vil sige, at den idé, som ministeren øjensynlig har haft med at udnævne Poul Dam, for nu at vende tilbage til det, nemlig at han skulle have en særlig evne til at gøre kunsten popu-